

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NUMERO 563
12 DE NOVIEMBRE DE 1961

Editorial

La Iglesia ante el espejo

El tiempo, el paso del tiempo, deja siempre su huella. El rostro terso y liso se arruga con el tiempo. También el rostro, la faz de la Iglesia. Lo decía, en una ocasión, Juan XXIII, el hombre viejo de espíritu joven: la Iglesia, siempre joven, presenta, en cambio, arrugas en su rostro, en su apariencia exterior. (Y esta apariencia exterior es todo aquello que es humano —desde ciertas instituciones, hasta cada uno de nosotros,— aspectos parciales de la faz total de la Iglesia). Son huellas con las que el tiempo la ha marcado. Son arrugas, decía el Papa, a cuya desaparición ha de contribuir fuertemente el próximo Concilio.

En el Concilio —ha dicho el P. Congar— la Iglesia se contemplará en el espejo del Evangelio. Y la contemplación no será para constatar su belleza para decir: «Qué hermosa soy, la Esposa del Señor.» La contemplación de la Iglesia se volverá, deberá volverse, activa, para presentar ante el mundo su faz auténtica, la faz de Cristo presente, por la Iglesia, en el mundo, la faz de Cristo permanentemente encarnado. Y, con la faz, la invitación a los hombres —la Iglesia existe para los hombres, no para una autocontemplación pasiva y suficiente—, la invitación a que acepten, reconociéndola por su rostro, su mensaje de salvación y de amor. Despreciadas las arrugas —signos del paso del tiempo, huellas de lo caduco, de un ayer humano imposible de seguir siendo mantenido— un rostro joven corresponderá exactamente a una institución que es, que debe ser joven por esencia; que es, que debe ser, permanentemente joven porque vive, se nutre del soplo constante del Espíritu renovador.

Diàleg amb el lector

Joves i grans

Aquests darrers temps han passat per les nostres mans estudis i comentaris ben encertats sobre aquest conflicte entre els joves i els grans. La darrera Setmana Social francesa va ocupar-se de manera especial dels problemes de la promoció dels joves, de l'impuls de la joventut en la vida social. No cal pas arribar a esferes massa altes per a adornar-nos de l'exis-tència del conflicte. Es ben cert que ser jove o ser vell —o gran,— no és pas qüestió d'edat, sinó d'esperit. Es cert també, però que el temps, la rutina, l'hàbit no deixen mai de pesar damunt nostre.

El Cardenal Tardini, aleshores Secretari d'Estat escribia a la Setmana Social francesa: «Sempre hi ha una tensió inevitable entre les generacions. Els joves miren cap el futur, mentre que els

adults solen permanèixer massa sovint lligats al passat». I asenya-la gran importància, la més gran possibilitat de conflicte que aquest fet comporta quan, com ara, la rapidesa de l'evolució en tots els camps fa que els petits ja creixin en un món ben diferent d'aquell en el qual els seus pares es formaren. Nostàlgia del passat i fretura per un pervindre no gaire definit, però, per això mateix, amb més fort poder d'atracció, són els punts extrems originadors del conflicte. Cal, doncs, per a soldar els extrems, la comprensió mútua i el diàleg sincer. I, en això, ens sembla que cal exigir més dels grans que dels joves. I deixar una mica de banda l'etern recurs a l'experiència, que de ben poca cosa serveix. Deixem-ho aquí, per avui, perquè hi ha «tela» per una bona estona.

Inseguridad

El obrar històric de los cristianos en la sociedad, en el Estado y en la Iglesia tiene inevitablemente el carácter de riesgo, de inseguridad, de un paso en la oscuridad, de «ignorancia de lo que se debe hacer», de imploración de una guía graciosa de arriba que pase por encima de las previsiones; en una palabra, de «arte» (en contraposición con la teoría). Quien, por lo menos como cristiano, se crea dispensado de tal decisión por razón de este carácter de riesgo que lleva consigo la organización del porvenir, peca contra la historicidad de su existencia y se hace realmente culpable.

Karl Rahner

(«Escritos de teología» II)

Cultos de la Semana

Hoy, Domingo XXV después de Pentecostés. cultos según el horario de los días festivos.

COLECTA POR EL PAPA. El Sr. Arzobispo ha ordenado que en todas las iglesias de la Diócesis se verifique hoy día 12 de Noviembre.

Horario de Cultos

DOMINGOS Y DIAS DE PRECEPTO: Misas: 7, 8, 9:30, 11, 12, 13 y vespertina a las 8. *Confesiones:* durante las misas. *Comuniones:* dentro de la misa. *Rosario:* a las 7 tarde.

DIAS LABORABLES: Misas: 8, 9 y vespertina a las 8:30. *Confesiones:* de 7 a 10 de la mañana. *Comuniones:* dentro de las misas y cada quince minutos fuera de las misas. *Rosario:* a las 7:45 tarde

Colectas y Donativos

Necesidades Parroquia día 5 de octubre
1490. ptas.

Catecismo

Hoy domingo a las 4 clase de Catecismo. A las 5 sesión cinematográfica.

Otras Iglesias y Capillas

Parroquia de Ntra. Sra. de Fátima: Misas domingos: 8, 10:30 y 1.

Parroquia de San Julián de Palou: Misas a las 7 y a las 11.

Iglesia PP. Conventuales: Misas desde las 7:30 hasta la 1:30 cada hora.

Iglesia PP. Escolapios: Misas desde las 6:30 hasta las 11:30 cada hora.

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Horario de Misas. Los días festivos, a las 8, 10:30 y 1. Los días laborables, a las 8 de la mañana.

Sto. Rosario. los días festivos a las 5 de la tarde. Los sábados, a las 8 de la tarde.

Catecismo. En el barrio «Xarlet» a las 11:30 de la mañana y en la Parroquia, a las 3:30 de la tarde.

Confesiones. Desde media hora antes de cada misa y durante las mismas y también las vigiliass de fiesta de 7 a 9 de la tarde

Reuniones

Sábado, a las 8:45 de la noche para las jóvenes
Domingo a las 9:30 de la mañana, para los Aspirantes
« « 11:30 de la mañana para los jóvenes.
« « 11:30 para las Aspirantes.

Donativos para la iglesia. Fam. P. 500 ptas. anónimo, 25 ptas. J. P. 25 ptas. R. B. 50 ptas.

Suscripciones. Continúan visitando las casas los encargados de cada calle para invitar a los feligreses a efectuar una suscripción por dos años. Gracias a Dios y a la buena voluntad de los feligreses la suscripción va aumentando paulatinamente. Lo que deseamos sobremanera es que nadie se sienta obligado por la fuerza a hacer estas suscripciones. La Parroquia quiere antes que todo que los fieles hagan su aportación voluntariamente y la visita de los responsables de cada calle solo es para facilitar las suscripciones.

Bautismos

Josefina Ramírez Soriano; Jesús del Pinar Mateo Casacuberta; Luisa Oliveras Castañón.

Defunciones

Joaquina Corbera Travé (todos los sacramentos); Camilo Pla Blanc (todos los sacramentos); Regina Jané Palau (todos los sacramentos); María Martínez Coloma (todos los sacramentos); Carmen Bonet Ribalta (todos los sacramentos)

Matrimonios

Joaquín Deumal Pla y Palmira Alvarez Lafuente; Juan Requena Muñoz y María Carrillo Fernández; Pablo Amores Terrón y Felisa Santano González

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Proclamas matrimoniales.

Manuel Mancera Muñoz con Concepción Romero Moreno. Pablo Amores Terrón con Felisa Santano González.

más comodidad para usted...

Lavadoras a BOMBO Con Rotación dos Direcciones

Ropa más limpia... superior DEMOSTRACIONES:

a toda otra forma de lavado HOGAR LUZ C. Clavé, 47 Granollers

La persona humana

Las necesidades de Cáritas Interparroquial, según el balance efectuado al terminar el ejercicio del mes de octubre han disminuído. Durante el mes de junio pasado el importe total de lo pagado ascendía a la cantidad de 15.199. En el mes de julio 15.979. Y el mes de agosto sumaba 19.352. Pero en los meses de setiembre y octubre la cantidad pagada se reduce a 5.633 y 5.617 respectivamente. Al ver estas cifras la primera impresión que se tiene es que las necesidades han disminuído considerablemente. Pero lo que en realidad sucede se hace patente al comprobar las entradas efectuadas en la Caja de Cáritas Interparroquial. Y son las siguientes: En el mes de Junio: 14.192; Julio: 7.573; Agosto: 7.143; Septiembre: 4.303; Octubre: 6.859. Todo lo cual explica la paradoja de la disminución de la asistencia.

Un esfuerzo por parte de todos los que, como cristianos, se sienten obligados a resolver situaciones apremiantes, es lo que precisa estas oficinas de Cáritas. Tanto más cuanto que el número de familias que acuden a estas oficinas aumenta a diario.

Por lo cual el principal problema que tiene planteado Cáritas parroquiales es el de recaudación de fondos y el de un sistema de ayuda eficiente al mismo tiempo que racional en bien de cuantos acuden y también de cuantos no acudiendo precisan una colaboración de quienes pueden resolver una situación embarazosa.

Para salir al paso durante este mes de Noviembre, hemos aprovechado la oportunidad que nos brindaba Cáritas Diocesana al organizar una Rifa Benéfica. Por la cual Cáritas parroquiales se benefician en 50% del importe de los boletos. Cáritas de Granollers si logra vender los 35 talonarios que se han distribuído en las panaderías, farmacias y otros establecimientos, podrá recaudar la cantidad de 7.800 ptas. Cantidad que precisa para resolver el déficit en que se halla.

Estemos dispuestos a colaborar en esta oportunidad, y en cuantas se presenten para ayudar a obra tan desinteresada y al mismo tiempo de signo tan humano y cristiano.

COMPRE BOLETOS PARA LA RIFA BENEFICA

CARITAS

PHILIPS

DISTRIBUIDOR OFICIAL:

Martín Font

Generalísimo, 9

GRANOLLERS

Si tenim una justa concepció de la persona humana, com a ésser creat per Déu, compost de cos material i d'ànima espiritual i immortal. Si el veiem com a veritable compendi de tots els éssers creats. Si reconeixem l'home com fill adoptiu de Déu i membre del Cos místic de Jesucrist...

I si totes les estructures de la societat les posem en funció d'aquesta concepció de l'home, podem estar segurs de que estem en la línia de la doctrina social de l'Església.

Molts cristians que s'han preocupat de veure quin és el missatge que ens portava la nova encíclica «Mater et Magistra», vindran a coincidir en que en aquesta ocasió i en totes les encíclics sortides del centre de la cristianitat, la preocupació primera, i en veritat podem dir, exclusiva, dels documents de la Santa Seu, és el donar entenent de que lo que obra camí cap a una recta ordenació social és el tenir ben clar en la ment de tots aquells que son cridats a les «coses públiques», que la dignitat de la persona humana és el principi i fonament d'una concepció cristiana

de la societat.

No hi trobarem en les encíclics fórmules amb les quals podrem comptar quin és el salari just, o quin és el sistema que es pot firmar com a catòlic.

El missatge de l'Església en tot el seu Magisteri és una missatge de salvació de l'home. Del qual els tècnics seglars en treuran diferents solucions, a vegades solucions oposades i que ambdues estaran en la línia de la doctrina social catòlica. Per això la jerarquia mai batejarà de sistema catòlic una manera o altre d'economia, i si ho fes sortiria del seu camp, de la seva missió estrictament salvadora. Lo que sí a voltes farà és titllar de incompatible determinat sistema perquè no té en compte els valors de la dignitat humana o perquè posa a aquesta en funció d'estructures de valú inferior a aquella.

Llegim la nova encíclica de Joan XXIII «difonguem-la en els nostres programes d'instrucció religiosa i en les associacions d'apostolat dels laics» per anar tenint cada vegada més una ferma formació de la nostra consciència cristiana amb una catòlica mentalitat social. Mn. M. Filella

L'actualitat té un nom: L'Equador

Els aconteixements d'aquests últims dies a la República de l'Equador, on les divergències polítiques entre el President Velasco Ibarra i el Vicepresident Arosamena han acabat amb la dimissió o destitució del Dr Velasco Ibarra i la promoció a la presidència de Carlos M. Arosamena, ajudat pel Congrés i malgrat l'oposició de part de les forces armades que, finalment, s'han sotmés a la decisió del Congrés, ens obliga a dirigir la mirada, una vegada més, als pobles de l'Amèrica hispànica i als difícils problemes que tenen plantejats.

Se'ns parla sovint de la manca de sacerdots als països sudamericans, de vagues i desordres socials, d'intervencions militars en la vida política, d'instauració i caiguda de dictadures, de corrupció administrativa, del capitalisme nord-americà, del comunisme, del castrisme. I les notícies, les informacions, els comentaris i les propagandes no permeten sempre de veure ben clara la situació exacta, talment com si tot es mogués als ritmes d'un carnaval de Rio.

No obstant, un fet sembla prou clar per a explicar moltes coses. És l'existència de grans masses de població que viuen en condicions infrahumanes, mancades d'estatge acceptable, d'escoles, de metges, de sacerdots, de treball estable i de salari suficient. Són gent miserable materialment i espiritual; sense empena personal i sense mitjans tècnics ni socials per a obrir-se camí envers unes condicions de vida dignes de tota persona humana.

L'existència d'aquestes grans masses de població és una acusació gravíssima contra les estructures socials que han imperat fins avui en els països sud-americans, i és causa del desprestigi de la tradició més o menys democràtica de les classes dirigents, del capitalisme nord americà, de l'empresa privada i, fins i tot, de l'Església Catòlica; com, pel contrari, és causa del predicament de Fidel Castro i del comunisme.

L'única defensa vàlida i realment eficaç contra el fidelisme i el comunisme consiteix en promoure ràpidament i seriosa —no és pas cosa fàcil, però es fan ja esforços molt importants i valuosos— el progrés econòmic i social de tots els habitants Sud-amèrica, realitzat sense timideses ni vacil·lacions totes aquelles reformes que la creació de riquesa i la seva justa distribució demanen. I de fer ho, no com a mesura obligada de defensa, sinó perquè és una exigència de la justícia i la caritat.

Si no es fa amb aquest esperit, es corre el risc de deixar-se temptar pel regateig i no arribar a resoldre res.

No ho sap ningú

Nicolau Mª Rubió i Tudurí, autor del llibre que avui presentem, és un home polifacètic. La seva professió d'arquitecte l'ha impulsat a l'examen i estudi de totes les arts, i el seu dinamisme innat a la pràctica de múltiples activitats, com, per exemple, la diplomàcia, el teatre, la jardineria, l'assaig històric i les caceres africanes. És un dels creadors dels jardins de Montjuïc. L'any 1932 guanyà el premi «Ignasi Iglésies» amb l'obra teatral *Un sospir de llibertat*. És autor, així mateix, de *La Patrie Latine*, escrita i editada en francès; *Midas, rei de Frigia*, *El litoral català en un conflicte mediterrani*, *Cacera en el no-res* (primera novel·la que publicà, any 1954), *Viatges i caceres a l'Àfrica negra*, etc. Té també escrit un tractat sobre la caça dels grans carnissers.

Ara, prosseguint la seva tasca dins el camp de la literatura narrativa, ha publicat la novel·la que comentem: *No ho sap ningú*. Ultra la seva qualitat literària, té un interès extraordinari, ja que tracta d'un tema que creiem que és totalment inèdit a les lletres catalanes. I aquest tema no és altre que el de l'emancipació de l'Àfrica negra. Per tant, no pot ser ni més viu ni de més actualitat.

Rubió i Tudurí, que és considerat com un dels europeus més ben informats de les coses i tradicions de l'Àfrica sahariana i tropical, ja que la seva vocació de caçador l'ha fet trepitjar, un munt de vegades, aquells deserts i aquelles selves, ens presenta, amb sagacitat i comprensió, i també amb un finíssim humorisme, el conflicte latent entre un petit grup de colonials blancs, francesos tots, a excepció de Pere Martí (un català força esquerp i solitari, molt ben observat i dibuixat, per cert) i la població indígena de Bahr-el Kobà, localitat de mala mort, perduda en el desert de l'Àfrica ex-francesa.

Viatger infatigable i curiós que ha estat tota la vida, i, per tant, observador atent a totes les realitats, Rubió té una

idea molt equànime de la situació de l'Àfrica negra i del conflicte que encara és al roig viu. I d'aquest conflicte ens en dona ara una síntesi, unes espurnes, en forma novel·lada, i examinada amb uns ulls catalans (per tant, en aquest cas, amb intel·ligent imparcialitat), i és per a nosaltres un testimoni històric i documentat de la lluita que avui dia sostenen blancs i negres en aquelles terres.

No és cap novel·la extraordinària, però sí molt interessant. A més a més de la descripció dels paratges i dels costums dels llocs on situa l'acció, cal remarcar la formidable traça que té en fer-nos els retrats de tot els personatges, completament fidels a llur psicologia i a llur manera d'enfocar els problemes.

Entrem en contacte amb Charles Ferrier, el tractant en pells, que se li dona de patriola, i el seu fill Guy, atacat d'indolència; el Pare Paül, missioner del Sant Esperit; Ketty, la negra coqueta, que ha estudiat el Batxillerat i té fums d'europea; Palamè de Dupont, amb tres carreres començades i

cap d'acabada, convertit en comerciant en grans; Monsieur Dialó, el mestre negre; Maurice Leclerc i les seves germanes Marthe i Marie, amb el drama de llurs casaments desgraciats; el català que hem citat abans, la seva dona Monique, el seu fill Jordi; i amb uns quants indígenes i membres de l'exèrcit francès.

Tots ells, com diem, molt ben perfilats. I els petits problemes que viuen, serveixen a l'autor per a presentar-nos, sense adoptar cap posició en pro ni en contra, els grans problemes que tenen plantejats els pobles que hem convingut en denominar «subdesenvolupats».

Problemes i lluites que, com tothom sap, cada dia es van enverinant més i més. Els uns exigint llur independència. Els altres defensant llurs interessos. Qui té raó? Com diu Pere Martí: *Raó, raó ... Tothom té raó; Això és el pitjor de tot plegat*. Cap a quin costat es decantarà la victòria? Com se solucionaran els greus conflictes plantejats? Aprofitant el títol d'aquesta novel·la, davant la confusió que regna arreu, podem dir: *No ho sap ningú*. M.

Fitxa del llibre NO HO SAP NINGÚ Nicolau Mª Rubió i Tudurí. Club Editor, S.L. (Barcelona). Volum n° 19 de la col·lecció «El Club dels Novel·listes». 1ª edició, setembre 1961. Encuadernat en fela. 285 pàgines. 80 pessetes.

PROSCENI

Totes les seccions d'un periòdic neixen, gairebé sempre, amb un propòsit determinat. Explicarem, doncs, el d'aquesta que avui iniciem.

Posat que, a la nostra ciutat, és molt difícil —per no dir impossible veure no sols bon teatre, sinó teatre a seques, hem cregut oportú fer, de tant en tant, i per a aquelles persones que s'interessen de debò per l'art de Talia, unes notes informatives sobre les obres i elencs que actuen o han d'actuar a Barcelona.

La proximitat a la capital fa que siguin molts els granollerins que s'hi deixen caure amb relativa freqüència. Creiem, per tant, que no serà res fora de lloc fer, quan la cosa s'ho valgui, uns petits comentaris d'orientació.

TEATRE GUIMERA. Un cop espremut totalment el suc al «millor dependent del món» (400 representacions és una xifra considerable, que pot haver deixat ben content a l'autor, el nostre amic i ex-veí Francesc Lorenzo), s'anuncia l'actuació de la companyia que dirigeix Fernando Cobos.

Començarà (de no sorgir cap inconvenient) el prop·vinent dia 14, amb l'obra de l'alemany Karl Wittinger, *¿Conoce Vd. la Via Láctea?*, que fou presentada, en versió francesa, no fa gaires dies al Romea, dins el cicle de Teatre Llatí, que s'organitza anyalment amb motiu de les Festes de la Mercè, i que a Alemanya va obtenir més de deu mil representacions.

Ens presenta l'absurd de la darrera guerra mundial (i de gairebé totes les que ha suportat la humanitat) i és un atac directe a totes elles. ¡L'arma que utilitza l'autor és l'humor, fet amb molta intel·legència i originalitat, i també amb un fort dramatisme i enginy.

Intervenien només dos personatges. En tindran cura Manuel Collado i Lluís Torner, sota la direcció d'Esteve Polls. Val la pena de veure-la.

LAS DOS HERMANAS Hem sentit, per les emissores de ràdio, anunciar que la companyia del teatre Calderón, aviat començarà la «tournée» pels pobles i ciutats de Catalunya, amb el serial lacrimogen *Las dos hermanas*, engiponat per Sautier Casaseca. Dins la llista de localitats que han anomenat, no figura Granollers... per ara.

Francament, per una vegada ens alegrem de no disposar de cap teatre. Perquè, d'altra forma, segur que també hauríem rebut del carpó. M. C.

DERBI

65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Tl 300

Les noves generacions

«Alegremos nuestras Diversiones»

- Con este «slogan» dará comienzo en nuestra ciudad la **V semana de juventud** desde el 3 al 10 de diciembre próximo.
- ¿«Alegremos nuestras diversiones»? preguntarán algunos; ¿«acaso no es un contrasentido el lema de esta Semana?» dirán otros. Nosotros creemos que tiene un gran contenido humano y espiritual.
- La campaña de las diversiones este año tiene ámbito nacional. En todas las comarcas españolas nuestros jóvenes y muchachas estudiarán eso que los sociólogos han venido a llamar «fenómeno del siglo XX» y la «civilización de las diversiones».
- En nuestra ciudad ya han empezado a funcionar las diversas comisiones organizadoras de la próxima V Semana. Hay mucho trabajo para todos. Todos pueden colaborar. Atención todas las entidades recreativas y peñas deportivas de la ciudad. Todos juntos prestaremos un noble servicio.
- Tenemos noticias que el temario de la semana es interesantísimo y que nos visitarán ilustres conferenciantes y deportistas de fama internacional.

Conferencias, cine, teatro, y música y deportes. Todo eso nos ofrecerá la **V semana de juventud**.

PHILIPS

DISTRIBUIDOR OFICIAL:

Martín Font

Generalísimo, 9

GRANOLLERS

El professor, historiador i filòsof alemany de segona mà, Frederic Kart Herl en una conferència pronunciada al paraninf de la universitat de Plauen, es sentí tot d'una molestat per una mena de nerviosisme delirant i de tos rara, i, allargant la mà i el braç tan com podia vers el retrat de Hitler, aleshores conegut solament en certs sectors, pronuncià en una forma enfàtica, completament atea, que el món actual es trobava en la més gran i apocalíptica cruïlla de la història. Aquesta paraula serví per a què el conegut escolapi hongarès P. Schütz escrivís la seva formidable obra «Déu a la Història», refutació indirecta, però clara i en varis aspectes netament al·lusionista, de la dialèctica pro-nazi neizent que creia, en el paroxisme del seu orgull, que les síntesis i antítesis hegelianes, molt alemanyes sens dubte, havien tirat per terra el mite de la Providència de Déu.

Nosaltres creïem encara en la Providència i, malgrat saber que ens trobem ara més que mai en una cruïlla de la història que arrossega i alimenta per dintre una profunda i radical transformació de l'existència humana, no per això creiem que les noves generacions actuals esdevinguin, per això que es troben en una època de transició, productes de pitjor qualitat que les anteriors. Déu Nostre Senyor, revestit d'entranyes de misericòrdia, acarona amb el mateix Amor infinitament universal —geogràficament i històricament parlant— a les passades i presents generacions. Es veritat que a l'infantesa i adolescència actuals s'hi troba una apetència per tot allò que és inhabitual, estrany i perillós; però això no vol pas dir que l'inhabitual, estrany i perillós sigui o hagi de ser forçosament dolent. Es tracta de quelcom desconegut per a nosaltres; això és tot. Abans de jutjar, hauríem de mirar per dintre i comprendre plenament com són i pensen aquests nens i aquests adolescents que tan diferents semblen de cinquanta anys enrera, i àdhuc de vint, quinze i de deu anys tan sols.

El professor espanyol Lòpez Ibor té respecte del particular una sèrie de reflexions molt atinades i que, dintre l'esfera de l'edat escolar, poden ajudar-nos a comprendre més esboiradament aquests éssers tan inhabituals, estranys i perillosos: els nostres nens i adolescents. Les seves reflexions no tenen caràcter estrictament filosòfic ni esgoten, evidentíssimament, el problema de l'existència humana actual en els seus brots neixents, però, com he dit abans, ens poden ajudar a posar per a més endavant algunes de les premisses d'aquelles conseqüències que Karl Hertz formulava en termes sociològics i històrics com si es tractessin d'una colossal cruïlla i que ell ja veia sol·lucionada molt abans del zenit del Tercer Reich, en els seus diversos aspectes, en la nova raça germànica.

Diu Lòpez Ibor (cons. número 114, «Revista de Educación», extracte presentat a «Vida Nueva», núm. 283).

A) Els infants es contentaven abans amb els mites tradicionals per alimentar llurs fantasies. Era un madurar i créixer reposat. Ara, pel procés de tecnificació del món, cada vegada es llencen nous estímuls sobre la fantasia delicada de l'infant. La literatura infantil ens ho mostra amb clarividència. La producció mundial dels «còmics» — els nostres «tebeos» — encaixa una xifra enorme. La producció a Estats Units puja la xifra de 20 milions; a Anglaterra 40 milions per any. Però aquesta fantasia famolenca està més aprop dels instints que dels ideals. Els «còmics» estimulen a l'acció per l'acció i no pas el sentit de la mateixa... Segons Wertham, els «còmics» són font d'analfabetisme, escola de crueltat i debilitament de les forces naturals que impulsen a una vida sana.

B) Als instints un hom no pot pas oferir satisfaccions sense mesura, perquè hi hauria el perill de la seva perversió. L'excés d'estímuls, a més a més, arrenca a la persona de la vida interior i, a l'època infantil, impideix la formació del centre personal.

(Continuará)

Exposición Oleos

M. TORT MAS GRAU

Sala de Exposiciones de la Caja de Ahorros Provincial

Del 1 al 15 de Noviembre

Asociación Cultural

Después de un largo período de inactividad social, esta Entidad vuelve a reanudar sus actividades culturales con una interesante Conferencia a cargo de D. Jorge Elías que versará sobre el tema «Intimidad de Gaudí». Dicho acto está previsto para el día 10 de Noviembre, y se celebró en el Salón de la Biblioteca «Francisco Tarafa» de la Exma. Diputación Provincial.

Además la misma Sociedad Cultural convocó para el mismo día 10 una Asamblea General ordinaria de socios para proceder a la renovación anual de los cargos de Junta reglamentarios.

Escuelas Pías

La Asociación de Antiguos Alumnos y Amigos de la Escuela Pía, ha organizado para el día 14 del corriente una disertación a cargo del Rvd. P. Francisco Botey, recién llegado de la isla de Cuba, y que tratará del candente tema de «Cuba». Esta conferencia tendrá lugar en una de las aulas del citado Colegio.

Urbanismo

En el curso de la anterior semana tuvieron lugar las obras de trazado y primera fase de explanación de la futura avenida Roger de Flor, con las que cambia radicalmente la fisonomía de aquel sector de la ciudad, que está llamado a constituir uno de los más bellos lugares ciudadanos en un

próximo futuro por la línea que ya se adivina de lo que habrá de ser aquella calle. Contribuye a dar esta magnífica impresión la terminación del adoquinado en el primer tramo de la calle San José, desde la de San Jaime a la citada de Roger de Flor.

Muy importante

Algunos feligreses no han interpretado rectamente el cambio de horario de los cultos en los días festivos. No se han fijado que el traslado de la misa parroquial de las nueve a las nueve y media es solamente **Provisional y a modo de prueba** con el fin: 1), que las misas no se precipiten y el culto dominical se realice con más desahogo sobre todo en las grandes festividades cuando se celebran funciones litúrgicas más solemnes; 2), los fieles que lo deseen podrán confesarse con más tranquilidad sin declinar su atención de la Santa Misa; y podrán ser mejor atendidos; y el traslado de media hora más tarde parece más cómodo a muchos feligreses que aprovechan los días festivos para descansar algo más.

Esta modificación ha sido pensada y discutida por los sacerdotes de la parroquia y algunos seglares hace cerca de un año y ahora se ha creído oportuno **experimentar** las conveniencias y desventajas para la **mayoría** de los fieles que **asisten y aman** la misa parroquial, aunque acaso ofrezca algunos inconvenientes a la **minoría**, que asisten esporádicamente.

Después de una temporada de prueba - un par de meses - se suspesarán prudentemente los pros y los contras y podrá restablecerse - si la experimentación ha sido objetiva y los resultados negativos - el antiguo horario.

Más obras

Esta semana han empezado las obras de reconstrucción de la nueva sacristía. Constará de una antesala para seglares, sacristía propiamente dicha y unos departamentos para monaguillos y sacristán. También ha entrado en fase decisiva la reconstrucción de la Capilla del Santísimo de tal manera que ya se ha fijado su inauguración solemne en fecha próxima. Nos alegramos sobremanera de la constante labor de dignificación y decoro de la Casa de Dios.

Concurso-Exposición de Christmas

Dentro de las próximas fiestas de Navidad el «BOUL' MIHC' CLUB» de nuestra ciudad organizará, juntamente con el Museo de Granollers y patrocinado por el Excmo Ayuntamiento, un concurso exposición de Christmas de carácter nacional. Se otorgarán cinco premios de 3000, 2000, 1500, 1000 y 500 ptas. respectivamente concedidos por asociaciones culturales locales. La exposición se celebrará en la Casa de Cultura San Francisco durante las próximas Navidades. La próxima semana se darán a conocer las bases de dicho concurso.

Centre d'estudis

El Centre d'Estudis de l'Associació Cultural celebrà sessió plenària el passat divendres, dia 3 del present novembre, en el seu estatge social, Casa de Cultura de Sant Francesc de la Fundació Pere Maspons i Camarasa. La Ponència de torn anà a càrrec del membre numerari Sr Bonaventura Canellas i Parellada, que desenrollà el tema «Els remences». Més que un resúm històric de la institució remença, el ponent va presentar una acurada exposició de les principals característiques, formes i usatges, que constituïren, en l'època feudal, la pagesia de remença.

Després del comentari suscitat per la ponència es procedí a l'elecció de la nova Comissió Directiva del Centre. Resultà elegit pel càrrec de director el numerari Sr. Josep Lluís Arimany i Nicolau, al qui secundaran en la seva gestió els senyors Esteve Sala i Cortès i Joan Carbó i Canyamereis. Segueixen, per reelecció, en el seus càrrecs de tresorer i arxiver respectivament, els senyors Gabriel Montagut i Galan, i Josep Estrada i Garriga

En la sessió vinent, a celebrar el divendres dia 1 del proper desembre, correspon el torn de ponent al numerari Mossen Josep Cardús, qui ha escollit com a tema, «La Parròquia de Marata de les Franqueses del Vallès».

Próxima Inauguración

Garage Mundial

**Pupilaje de vehículos
Engrase - Lavado**

Calle Ricomá, 46 - GRANOLLERS

Hablemos de Balonmano...

Tal como prometí, ante mí tengo para entrevistarme para ustedes, uno de los más vitoriosos jugadores que ha cooperado en mucho a los éxitos balonmanísticos del B. M. Granollers: Visaña.

—¿El B. M. Granollers te necesita?

—A todos nos necesita, pero nadie es imprescindible.

—¿Cómo juzgas este nuevo fichaje, concretamente el jugador sueco Arne?

—Técnicamente, un buen jugador. Personalmente un gran compañero.

—Indudablemente vuestro equipo rebosa virtudes, pero también poseerá algún que otro defecto ¿Un defecto del equipo en general?

—Muchas veces pecamos por demasiada confianza en nosotros mismos; que nos trae como consecuencia resultados mediocres que no están de acuerdo con nuestra categoría.

—¿En qué tiempo, jugáis peor?

—A principios de temporada, pues nos falta siempre coordinación y tenemos muchos nervios que nos impiden jugar como quisiéramos.

En cuanto a nervios, me habla de un gran jugador que con sus gritos les pone nerviosos a todos, pero como dice no lo «pregone», me callo.

—Tú también tendrás tus opiniones. ¿Qué opinas del entrenador?

—Actualmente para mí, el mejor entrenador de España.

Dime con la mejor buena intención... ¿Tiene algo que corregirse?

—Desde luego que en la técnica, como he señalado, es único. Ahora bien puesto a una corrección, lo único que tiene es que cuando jugamos un partido... se exaspera demasiado, no con nosotros, sino con el árbitro.

—Siguiendo con tu opinión. Califica al Presidente en 3 abjetivos.

—PADRE. AMIGO y posiblemente el único IMPRESCINDIBLE de esta organización que es el B. M. Granollers

—Comparto tu opinión. Y ahora, una pregunta de rigor ante la perspectiva del importante encuentro que representando a España disputaréis el sábado contra la Selección Marroquin ¿Cómo estáis de pesimistas ante este partido?

—Pesimistas... no lo estamos. Solamente que no nos confiamos por el resultado tan favorable que obtuvimos en el encuentro Sel. Española-Marroquí, dado que en aquella ocasión solamente estaba formado por jugadores nacionales marroquíes. Por el contrario, esta vez viene reforzado por jugadores franceses.

—¿Ganaréis?

—Sí.

—Muchas gracias, Visaña. Y que así sea, rotunda como esta afirmación la victoria que esperamos alcancéis, en este partido tan trascendental.

Juan Illa

GUARDESE DEL FRIO

Gran surtido de estufas de todas clases y marcas

Estufas de cáscara SISTEMA TOMAS

Estufas eléctricas pantalla grande, Reflectoras HALLER

Electro impulsores HOPMATIC

Mejores precios y mejor calidad en:

Segismudo Riera

A. Clavé, 8 y 16

Teléfono 321

BAJO DIEZ BANDERAS (2)

Duilio Coletti (Mundial) Esta película es una mezcla de guerra en el mar y de espionaje en la última guerra mundial. Un barco pirata alemán hunde a los mercantes aliados disfrazándose de barco neutral. Es interesante el concepto de la guerra que tiene el capitán alemán, aunque algo inverosímil. Está bien interpretada y realizada.

POR PRIMERA VEZ (2)

Rudi Mate (Astoria) Film musical. Mario Lanza canta las últimas canciones de cine antes de su muerte. El argumento del film es un mero pretexto para presentar al divo. A quien le guste este tipo de películas agradecerá. Está realizada como las demás cintas musicales de Mario Lanza.

U-47 COMANDANTE PRIEN (2)

Harold Reine (Canigó) Aventura de la marina alemana en Scapa-Flow. Aspectos de la guerra y algún problema humano y político de la Alemania nazi. La parte documental es correcta.

EL CERRO DE LOS LOCOS (2)

Agustín Navarro (Mundial) Comedia planteada con cierta gracia. Nos presenta una serie de soñadores aspirantes a... torero, tenor, boxeador etc.. Resulta optimista y nada más.

MUERTE AL AMANECER (2)

José M.ª Forns (Astoria) Film policíaco que quiere ser de suspense. Presenta un caso de amnesia, pero el guión es demasiado confuso y resulta largo y pesado.

EL PEQUEÑO RUISEÑOR (2)

Antonio del Amo (Canigó) Film sensiblero y facilón. Como espectáculo folklórico puede gustar a los aficionados. El pequeño no canta mal.

ESTIRPE DEL DRAGON (3)

Jack Conway-H. S. Bucquet (Principal) Drama bélico según una novela de Pearl S. Buck. China invadida por el Japón en la última guerra mundial. Es del año 1947, pero no está mal.

ELLA, LUCIFER Y YO (3r)

Miguel Morayta (Principal) Cinta mexicana. Su principal «atracción» son las canciones de Sarita Montiel. No es necesario decir que es mala.

Semana próxima

EL COLOSO DE RODAS (3)

LOS DESAMPARADOS (2)

LA MASCARA SUBMARINA (3)

MUSICA EN LA SANGRE (3)

Un home exemplar

Totes les activitats purament humanes, siguin de l'ordre que siguin, tant si s'exerceixen per afició com per necessitat, solen imbuir en l'esperit d'aquells que les cultiven una constant alteració que pot redundar en bé o en mal de la llur pròpia personalitat i, de consegüent, del llur íntim o exterior obrar.

Un triomf, un fracàs o una desgràcia poden ésser causa de momentànies o perdurables transformacions psíquiques a l'individu i fins a tot un poble o a tota una generació. Sols se'n poden salvar a quells aquins llur pròpia naturalesa o una especial i ferma educació han dotat d'una integritat o ferma de caràcter o de bondat que els immuniza dels efectes dels reflexes enlluernadors que podria provocar una transfiguració de la seva genuïna personalitat.

Després de les anteriors, diguem-ne, divagacions, ve a to parlar d'en Be-

net Morató i Maynou, el malaguanyat músic granollerí a qui sa ciutat natal homenatjarà durant les properes Festes de Santa Cecília imposant son nom a un dels seus carrers cèntrics. Els quins tinguérem la sort de conèixer l'eximí compositor sabem que dit honor és ben justificat tant per les seves dots artístiques com morals.

El Mtre Morató en la lluita i en el triomf mai no va perdre la seva serenitat ni son característic humor. La bondat natural del seu cor i sa claredat mental mai foren esclaves de les influències malsanes dels vaívens mundanals. Les glòries passatgeres no el transtornarem. Els que el vàrem tractar personalment prou sabem que l'acudir a ell, a qualsevol hora, era ésser atesos amb tota la cortesia i tota la generositat en ell habituals, la i seva conversa ens era com una continuació dels nostres temps d'infantesa però amb més seny i experiència, perquè en Benet Morató sempre fou un infant, un gran infant i... un gran cor.

Espòs model i pare amantíssim. Amic noble, sincer i servicial. A Madrid, on va viure la major part de la seva existència, era proverbial la bondat de «Don Benito» con l'anomenaven allí popularment. Si l'artista era generalment admirat, més estimat fou l'home, i això és el millor que es pot dir d'una persona.

Benet Morató fou un home, sobretot, religiós. Recordem el títol d'algunes de les obres seves: La nit de Nadal (sardana). Himne catequístic (obra coral). El Miserere (poema simfònic per a cors i orquestres) un nombre i crescut de cànctics religiosos. L'Irm. Bisbe de San Sebastián, Dr. Jaume Font, s'interessà per ell fins l'hora de la seva mort, i l'Irm. Sr. D. Angel Sagarmínaga, Director Nacional de les Obres Missionals Pontifícies, que fou son Director Espiritual digué (textualment), després de rebre el Mtre. per última vegada els Sants Sagraments: «...aunque no

hubiese confesado hubiera dado lo mismo porque estaba en estado de gracia».

Que l'exemple del Mtre. Benet Morató i Maynou, com a artista i com a home, ens sigui, a tots els granollerins, ben profitós. Josep M.ª Ruera

A molta gent no li agrada (i a nosaltres tampoc)

... que els cinemes de la nostra ciutat permetin l'entrada als pares que duen criatures de bolquers. (1)

... que els pisos de cert bloc, a punt d'inaugurar-se, vulguin ser adjudicats als millors postors, o sigui a aquelles persones que ofereixin un preu d'arrendament més elevat. (2)

... que la nostra terra, que sempre havia tingut bona fama gastronòmica, se la vulgui americanitzar, tot convertint-la en el país del «bocadillo». (3)

... que hi hagi entitats que, ultra retardar un mes la convocatòria de l'Assemblea, no trobin altres hores «aptes» per a celebrar-la que les pròpies d'una «verbena». (4) FURA

(1) Per raons d'higiene, les criatures petites no han d'ésser admeses en locals tancats. I també, perquè no causin molèsties a les persones que tenen perfecte dret a esbargir-se amb normalitat

(2) Això que es tracta d'una institució de caràcter benèfic i social.

(3) Ens referim al nou horari de treball de la Banca.

(4) Assemblea de l'Associació Cultural del propi passat divendres dia 10.

CATALUÑA Exprés

Revista nueva

Un nuevo título ha venido, desde la semana pasada, a incorporarse a los de los semanarios barceloneses. «Cataluña Exprés» es una publicación de tono popular que quiere recoger, de modo principal, la crónica de la vida en las tierras catalanas. Las firmas de Tomás Salvador, E. Busquets Molas, Manuel Vigil, Sempronio, José M.^a Pi Suñer, José Tarín-Iglesias, Antonio Ramallets... figuran entre las más conocidas de cuantas prestan su colaboración en este primer número, de 16 páginas.

Dado el anuncio, sólo podemos, ahora, esperar el desenvolvimiento ulterior de este semanario para percatarnos de su exacta trayectoria y de la importancia que pueda alcanzar.

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE

